

udtalte i 1909, for, at man ved at give disse store militære Bevillinger skulde — nu smiler naturligvis det ærede Medlem Hr. P. Munch, det var den Gang, man regnede disse Bevillinger for store, han har jo lært os noget ganske andet, Forholdene har lært ham det; men den Gang frygtede man altsaa for, at man ved at give disse store militære Bevillinger ikke skulde være i Stand til at opfylde de aandelige og materielle Krav, vort Folk iøvrigt havde; denne Frygt maa dog paa afgørende Maade være beroliget ved disse Tal.

I denne Forbindelse er det ganske interessant at se, hvorledes Indkomst- og Formueskatten, som man fra vor Side gik med til i 1909, er vokset. I 1910—11 androg den omkring 12 Millioner, og den voksede under Krigstiden til et Højdepunkt af 325 Millioner. Overfor denne Stigning blegner alle andre Tal, og det var ikke helt uden Grund, at Vilhelm Lassen i sin Tid sagde, at naar man havde denne Skat, kunde man altid, hvis man manglede Penge til Reformér, dreje Skruen og sætte den en Procent op — ja, hvis det ærede Medlem Hr. Rode var til Stede, vilde han smile, for hvor langt har ikke det store Sugerør overfløjet de dristige Forventninger, som den Gang kunde kalde Smilet frem paa et furet Finansministeransigt. Men til Trods for hele denne sociale Udvikling er naturligvis Socialdemokraterne ikke tilfredse. Nej, naturligvis, thi de Herrer synes jo at mene, at de ingen Eksistensberettigelse har som tilfredse Politikere. Deres Motto kunde hentes fra „Eventyr paa Fodrejsen“: „Den evige Higen, som aldrig faar Fred, det er Fodrejsens dybeste Hemmelighed“, og det er ogsaa den dybeste Hemmelighed i de socialdemokratiske Politikeres Liv. Men de nyder ikke Øjeblikket, de er ikke tilfredse med det, de naar, de viser stadig et utilfreds Ansigt. Det er Forskellen mellem dem og den fodrejsende.

Jeg vil gerne som denne Udviklings Resultat slaa fast, at vi herhjemme har formaaet at udvikle en kraftig social Lovgivning, uhindret af vore Militærbevillinger, at disse efter det sidste Regnskab er naaet til at udgøre kun 12 pCt. af Statsudgifterne, sammenlignet med det paa Finanskonferencen i Bryssel oplyste Gennemsnitstal paa Staternes Forsvarsudgifter, nemlig over 20 pCt. af samtlige Statsudgifter,

at vi i alle de Aar, jeg har nævnt, til sociale Udgifter ingen Sinde har udgivet procentvis under det dobbelte, men til Tider over det 3-dobblte, og at vore Militærudgifter saaledes kun udgør en forholdsvis ringe Del af Statens Udgifter. Desuagtet er vi vilige til at formindske dem yderligere med 20—25 pCt. Jeg kommer til dette Tal ved at sammenligne, hvad Ordningen af 1909 vilde koste fuldt gennemført, med, hvad Ordningen efter vort Forslag vil koste. Herved mener vi at have vist en virkelig alvorlig Bestræbelse for ogsaa paa dette Punkt at spare, og kunde det lykkes paa de andre Budgetter at gennemføre lignende Besparelser, vilde Skatteyderne her i Landet kunne gnide sig i Hænderne.

Her ønsker jeg at indskyde den rent personlige Bemærkning, at man under Bestræbelserne for at komme ned med Udgifterne maaske paa nogle Punkter er gaaet lovlig haardt frem, og at man under det Højtryk, hvorunder vi til Slut arbejdede i Kommissionen og dens Udvalg, maaske ikke altid har været tilstrækkelig opmærksom paa den Form for Retfærdighed, der hedder Ligelighed. Man har saaledes fra Hærens civile Tjenestemænd henvendt sig til mig og gjort opmærksom paa, at de mener at være blevet unødigt haardt behandlet. De er naturligvis klare over, at Reduktionen maa ramme dem som alle andre, men de hævder, at de er blevet haardere behandlet end f. Eks. de tilsvarende Klasser for Marinens Vedkommende. For saa vidt det saaledes paa et eller andet Punkt maatte vise sig, at der er gjort Uret, er det mit Haab, at der under Udvalgsbehandlingen maa blive raadet Bod derpaa.

Det Forslag, vi har udarbejdet i Kommissionen, er organisatorisk opbygget i det væsentlige overensstemmende med Venstres, og paa de Punkter, hvor det adskiller sig derfra, anser jeg vort Forslag — det følger af sig selv — for at være det bedste. Ikke blot lyder det paa en større Styrke, men det har ogsaa rent teknisk set den Fordel, at Afdelingerne garnisonerer i selve den Kreds, hvorfra de faar deres Mandskab, og det maa ogsaa være den Maade, hvorpaa man giver den danske Hær de bedste Betingelser for at komme til Stede i rette Tid, en let og hurtig Mobilisering og først derefter Koncentrering til det truede Sted. Derved bliver ganske